

שְׁנֵי עֵיטִים וְתֵאֵנָה אֶחָת

שְׁנֵי עֵיטִים—	וְתֵאֵנָה אֶחָת,	וְשָׂרֵשׁ גַּפְּתִים,	בְּתָרִים וְעֶזְרָה.
תְּלֵוִיִּים עַל בְּרִימָה	כְּמֵר יְרוּקִים,	וְגֹרֶל—	בְּתָרִים וְעֶזְרָה.
כְּדֵי סְתָרְהֶרֶת־רֵאשִׁי;	בְּנֶהְרֹת כְּאֹשִׁים	כַּסֶּה כְּנֶף סָעֵל:	אֶחַס סוּל אֶחַת,
בְּתָחִים—אֶלֵי יָם	בְּקֶדֶשׁ.	אֶחַס סוּל אֶחַת,	בְּתָרִים וְעֶזְרָה.
וְשָׁעָרִים—אֶלֵי שְׁמַיִם.	שְׁנֵי עֵיטִים—	בְּתָרִים וְעֶזְרָה.	בְּתָרִים וְעֶזְרָה.
בֵּין עָבִים וְאֶרְצִים	וְתֵאֵנָה אֶחָת	בְּתָרִים וְעֶזְרָה.	בְּתָרִים וְעֶזְרָה.
גַּפְּתִים גַּפְּתִים;	תְּלֵוִיִּים	בְּתָרִים וְעֶזְרָה.	בְּתָרִים וְעֶזְרָה.
	עַל בְּרִימָה...	בְּתָרִים וְעֶזְרָה.	בְּתָרִים וְעֶזְרָה.

מ. חריוזמ

ירושלים ותל אביב

ירושלים קדמה לך, כמו עצם היקום...
 תל-אביב הקלילה, המצוחצחת, הריטמית-מוסיקלית היא
 השטחיות, הנעימה, המרגיעה; ירושלים-המעמקים, המרחבים,
 המרומים-השיגאון!

בתל-אביב, משיצאת אחרי סמפוניה, או קונצרט, לוח ילוון
 הצלילים עוד זמן רב גם בטיילך בחוף. בירושלים-חיש-גזים, נמוגים
 הצלילים, כמראות וכצלילים שראית ושמעית ב"קולנוע", הקולות,
 הצלילים אינם לפי מדתה של הבירה, האדירה, המונמנטלית...
 תל-אביב, ימה ממנה והלאה... ירושלים, הרריה ועמיקה,
 מעלותיה ומורדותיה, סביבה ובתוכה. כל גיא בה - הגות, כל רעמת
 הר-רגש וכל שן-צור-שרעף.

תל-אביב, עם כל יפיה, קלילותה, ססגוניותה, פשוטה היא בעצם,
 צנועה, סתפקנית, ששה לקראת כל, מקבלת, מעכלת הכל-בת עניים,
 שהוריה נתעשרו פתאם, וטעם העוני עוד בפיה... ירושלים הבירה,
 כבדת הדמות, חמורת הפרצוף וקצובת התנועה-גאות אצילים לה,
 וסמוכה לשמים, גם טעמה - שמימי...

משורריה, אמניה מהרריה יבאו, מראש
 אמנה... מגבעות אריות... מהררי נמרים...
 שתי שאיפות טבועות בנפש: שאיפה לודאי ושאיפה לשמא.

שתי צורות הן, הקובעות את מטבע הישות. ירושלים ותל-אביב-
 סמליהן. רצונך להיות כלך אתה, לבדך, עם נפשך, בתוך קערתך-
 השכן עצמך בירושלים. הוכבדת על עצמך, רצונך להתפרק קמעא
 מעולך, להיות רגע לא-אתה, או אתה ולא-אתה כאחד-טוס תל-
 אביבה, שם תמצא מבוקשך.

ברם... לא לאורך ימים. עד מהרה תחוש, והנה כמו נתרוקנה,
 נפשך, פתאם, מכל וכל, וגעגועים יתפסוך ל... ירושלים, לאלהים,
 השוכן עם עמו, העם על-שנים עשר" שבטיו, הגלויים והנעלמים-
 הנראים והמתחפשים, רובם או מעוטם, אך אף אחד לא נעדר-בציון!
 ירושלים קרית מלך רב!
 שאלו שלום ירושלים, ישליו אוהביך.

ירושלים הלבירינטית, הכבדה, על טורי בתי-חומותיה האדירים
 ועל רוכסי הרריה-לביאייה העוטים הוד מלכות, ותל-אביב המפולשה
 קלילה, על רחובותיה המתוחים, הסימטריים, ועל בתי האוריריים-
 מבהיקים כדמות כלי-זמר, -איזו משתיהן עדיפה?

שאלת תם שאלת. עיר ועיר ותכנה ודמותה, מעלותיה
 ומגרעותיה, תל-אביב-מישור כלה, ללא מעלה ומורד, מדרכותיה-
 לוח שחמטי, חלקלק, עליו, כבבות השחמט הללו, זויס-נחפזים
 אנשים, התנועה קלוקלית, חדגונית. לעומת זה הנה ים לה לתל-
 אביב, הים על שאגת גליו, המוריקים-מקציפים בחורף, ועל צהלת-
 שכרונם, המכחילה-מרגינה באביב וקיץ.

ירושלים-ים אין לה, לעומת זה הנה הרים סביב לה, והיא
 גופה כלה מעלות ומורדות. הופעת אדם בירושלים-מאורע תמיד:
 לא בבת אחת יראה, הוא עולה ויורד, נגלה ונעלם חליפות.
 איש תל-אביב תמיד הוא "פה", צפוי מסוף העיר ועד סופה...

אנשי תל-אביב, פרצופיהם גלויים, מוכרים תמיד, אנשי ירושלים
 מוכרים ולא-מוכרים. כהרים מסביב, אשר פעם יגלה בם צד אחד
 מפה ופעם-צד אחר משם-דהכל לפי כמות ובהירות האור, לפי
 כמות וכהות הצל, אשר יפלו פעם על צד זה ופעם על צד זה, -יאירוהו
 או יכהוהו...

ירושלים הקריה-עצם הקבע, הודאי, כאן אני, ומכאן לא אוזו
 עד בלרזי שמים יקיצו; תל-אביב - הפזון, הרפרוף, השמא
 והאולי, הכן והלאו בנשימה אחרת. יכול אדם בירושלים לדיעות
 שוטט בהמון יום תמים, ויחד עם זה להיות לבדו, עם נפשו. בתל-
 אביב - לא יתכן כזה. אתה "פה" אף בהיותך "שם", ו"שם" אף
 בהמצאך עומד בשתי רגליך "פה". יתר על כן: חבוי בחדרי חדרים,
 הרגשה לך כאילו שרוי אתה בחוף, -אתה בכל, ויחד עם זה אינך...
 תל-אביב, לאחר שעברת בה לארכה ולרחבה והקפת אותה
 פעם, פעמים, הרי אתה יודעה ומכירה. את ירושלים אי אתה יודע
 ואי אתה מכיר, אף לא תדע ולא תכיר אותה, אם גם תשכן בה
 כימי מתושלח.